

1. díl / „Cesta bez překážek nikam nevede!“

Afrika – Maroko 2013

Je devátého dubna, úterý, a já kráčím do své milované roboty. Toto úterý je však jiné. Já a naše parta vyrážíme do Maroka na našich protřelých ořích BMW 1200 Adventure.

Co je vyzkoušené, se nemá měnit. A tak složení skupiny je opět stejné – náčelník Aleš (*alias Ála, alias pojišťovák*), rádobytechnik Jiří (*alias Dezi, alias bejbl z Plzně*), doktor Vlasta (*alias Vlastík, alias ten, co nemá kufry*) a já Kuba, který to celé fotí a natáčí.

Tento rok padlo zásadní rozhodnutí na posunutí startu celé expedice. Maroko je od nás vzdálené přes 3 tisíce km, které vedou hlavně nudnou západní Evropou, jež nenabízí kromě ztráty jater a ledvin žádné dobrodružství. Začínat se tedy bude ve Španělsku. Logistiku jsme naplánovali tak, že stroje jedou dodávkou s kamarádem Matějem a jeho rodinou a naše maličkosti jsme se rozhodli poslat letadlem. Sraz byl určen v campu v Seville na desátou večerní. Matěj i motorky jeli už minulý týden, teď už „jen zbývalo“ dopravit nás.

Na letišti Václava Havla jsme se kupodivu dostali už hodinu před odletem, kterou jsme vyplnili rozjímáním v business salónku, kde kromě jídla mají i veškeré pití zdarma. Po zjištění na netu, že Iberia airlines (naš dopravec do Španělska) nepodává na palubě pivo zdarma, plníme lednice Českých aerolinií. Doufám, že si to spolu vyřídí. Do letadla jsme vyrazili s pěknou dvacetiminutovou rezervou, z níž nám ukrojila Plzeňská restaurace, která nám těsně před gatem zastoupila cestu.

„Je to naše poslední plzeňský,“ obhajoval bejbl z Plzně půllitr za 150 kaček a přidal každému po jedné vodce. Do letadla jsme doběhli na last call a ve vynikající náladě. Let do Madridu (naší přestupní stanice) probíhal vcelku klidně, pokud nepočítám pravidelnou návštěvu stewarda kvůli špatné náladě ostatních cestujících. Za to v Madridu se nám začalo vyložení dařit. Při výstupu z prstu se ihned ztratila skupina A ve složení Aleš a Vlastík, kteří zamířili dle označení na letence z Prahy úplně na opačnou stranu letiště. Doktor (Vlastík) vzhledem k únavě osedlal batožinou vozík, Aleš o trochu víc svěží zaujal roli tlačné lokomotivy. Vyrázili cílevědomě vpřed. Bohužel v první zatáčce doktor z vozíku padá a tím se také rozpadá skupina A. Aleš nevšimnuv si karambolu, pokračuje hbitě dál. Skupina B – já a Dezi – vytahuje letenky z Madridu a míří správným směrem k navazujícímu letu. Při přiblížení k nástupnímu gatu K90 nám zase cestu kříží restaurace. Asi se domluvili. Do toho volá Aleš, že sedí v taxíku a jede do centra poznat centrum města. O Vlastovi nic neví, ztratil se prý někde cestou. Dezi zjišťuje, že nemá telefon, a po vynadání mně, servírce, kolemjdoucím a slečně na reklamacích usíná na rybáře. Začíná to vypadat na úpravu plánu a strávenou noc v Madridu. Letí nám to za dvacet minut a Španělé nám rozprášili

celý team. Po chvilce přemlouvání přesvědčím Aleše k návratu, ten si objedná oba terminály a za 17 EUR vystoupí. Po chvilce volá i Vlastík, že byl vykocen a hledá cestu zpět. Dezi se bohužel probouzí záhy, takže jsme neuvěřitelně po chvilce komplet. Kluci nabírají klus, Dezi stávkuje. Nepoletí s tím, kdo mu ukradl telefon! Po různých slibech ho nakonec dotlačím do letadla, kde nás ve dveřích vítají Aleš s Vlastou a dvěma letuškami, které by už rády zavřely. Cesta do Sevilly šla hladce. Všichni jsme letěli faxem, takže k maléru nemělo jak dojít. I poslední nesrovnalost jsme vyřešili, to když si Dezi myslel, že má taxikář jeho mikinu a chtěl mu ji za cesty sundat.

V campu už bylo veselo, byl tu Matěj, dodávka a hlavně naše krásné čtyři stroje BMW. Po zbytečné večeři v místní krčmě, nikdo neví, co jsme měli, uléháme do spacáků s vidinou zítřejšího startu do Maroka.

Ráno je krušné. Po práškování, všichni po dvou růžových pilulkách, vyrážíme na Gibraltar. Poprvé také zkoušíme nové

pneumatiky s offroad vzorkem a někteří z nás i větší přední kolo, které jsme si pro tento trip pořídili na doporučení našeho odborného odborníka Deziho. Je to zážitek. Po překročení stokilometrové rychlosti se z motorky stává loď, která nekontrolovaně pluje mezi pruhy. Zas tak veliký to včera nebylo. Začíná mě to štvát. „Dělá vám to taky, kluci?“ hlásím do Intercomu. „Dělá,“ Aleš. „A proč jsme to kupovali?“ já. „Bylo to drahý,“ Dezi. „No, ale je to úplně na ho...“ já. „No a proto jsme to koupili,“ Aleš. Tak fajn, že to vím. Do anglického výběžku už jen nadávám a slibuju si, že jim příště důvěřovat nebudu. Později

se však ukáže, že to byla výborná volba. Ale na to musí každý přijít sám. Od Gibraltaru nás dělila poslední překážka – letiště. Přistávací dráha je tak šikovně postavená, že ostatní doprava ji protíná. Každý vzlet či přilet znamená stopku na semaforu a delší čekání.

Na parkovišti lámeme náčelníkův odpor k výškám a bereme ho s sebou na výlet na Rock Peak. Kopec nad přístavním městem je hlavně znám díky svým četným obyvatelům – opicím makak. Výhled tu byl nádherný. Po zjištění podobnosti některých našich členů (nebudu jmenovat, čtenář si z fotek udělá obrázek sám) s místními chlupatými obyvateli začínají turisté fotit také Aleše. Symbiosa byla tak veliká, že ho místní náčelník přijal do místní smečky. Druhé přemlouvání náčelníka nastalo, když jsme se rozhodli pokračovat. Prý to tady je prima a proč chodit jinam a že prý jsme vše ještě neviděli. Všem bylo jasné, že nový flek v prvobytně pospolné společnosti mu prostě učaroval.

Čas kvapil a na nás už pár minut čekal trajekt do tajemné Afriky. Obrovský katamarán pohltil nás i stroje, kdosi zařadil za jedna a ultra rychlý trajekt se zvednul z vody. Plavba byla osvěžující. Nejen počasím a sprškou vln, ale hlavně pocitem, že své věrné oře navedeme do dalšího světadílu. Vylodění bylo hladké, skoro až moc jednoduché. „To už jsme tu?“ zjišťuju situaci. „Jo, asi jo,“ dedukuje výjimečně náčelník. A prd, za druhou zatáčkou je scéna jak ze zpráv CNN. Hromada aut, lidí, motorek a uprostřed něco jako barák. Po stranách různé budky a přístřešky a hromada starých krámů, které někdo dováží do Maroka. Najednou, kde se vzal, tu se vzal, človíček s fezem. Mává na mě jako na starého známého a ukazuje mi skulinu, kudy můžeme projet do centra tohoto tržiště.

Hned nám rukama nohama vysvětluje, že vše vyřídí a ať počkáme u svých strojů. První kolo front a dohadování byla naše víza. Po ukončení kolečka to začalo nanovo, a to u našich motorek. Druhou frontu stojím už s největším sebezapřením. Je vedro k zalknutí, tlačí se nás hromada místních, kteří si neberou servítky s pořadím. Pořád někdo křičí nebo tluče hlavou do čehosi. Depresivní náladu mi obratem zvedá celník v budce, který tam sedí v péřovce! Po třech hodinách boje to vypadá, že můžeme posunout naše maličkosti blíže černému kontinentu. Ale jak se hnedle ukázalo, pán ve fezu nebyl ani zaměstnanec celní správy, ani dobrovolník nějaké organizace, ba ani člověk lačnicí po pomoci druhému. Bez tučné provize nás nechce pustit dál. Spílá, láteří a vysvětluje celníkům, ať nezvedají závoru. Asi

jim nic nedal, vyřídil, a tak chlapi ve slušivých uniformách zvednou ten osudný klacek a my jsme konečně v Africe. Únava se na nás podepsala. Už v prvním městě Martil hledáme kemp, kde následně skládáme hlavy. Třešničkou na dortu bylo jen zjištění, že pivo si v Maroku ofiko nekoupíme. Padáme do spaích pytlů a těšíme se na zítřejší dobrodružství.

-red-

KALENDÁŘ AKCÍ NA ŠEBERÁKU

SRPEN

1. 8.

PIANO S JAKUBEM FENDRYCHEM

V případě pěkného počasí od 17:00 na mole

V opačném případě od 19:00 v restauraci, VSTUPNÉ ZDARMA

9. 8.

TÁBORÁK S KYTAROU

Zveme Vás na posezení u táborového ohně s příjemnou muzikou k dispozici bude zakoupení špekáčku na opékání.

Vstup 30 Kč, začátek od 18:00

15. – 17. 8.

DNY CHORVATSKÉ KUCHYNĚ

Těšit se můžete na různorodé chorvatské speciality.

22. 8.

PIANO S JAKUBEM FENDRYCHEM

V případě pěkného počasí od 17:00 na mole

V opačném případě od 19:00 v restauraci, VSTUPNÉ ZDARMA

30. 8.

ZAKONČENÍ LÉTA NA ŠEBERÁKU

Zveme vás na venkovní grilování s hudební produkcí.

Změna programu vyhrazena. Program průběžně aktualizujeme.